

VLADIMIR COLIN

ZECE POVEȘTI PITICE

Prefață de Lucian Pricop
Ilustrații de Dana Popescu

EDITURA CARTEX 2000

CUPRINS

Un jongler de lumi ficționale (Lucian Pricop)..... 7

ZECE POVEȘTI PITICE

Începutul	13
Povestea balenei celei mari și a peștișorului viteaz	17
Povestea cu Țara Cocoșilor	27
Povestea ariciului înțelept.....	35
Povestea măgărușului încăpățânat	43
Povestea motanului leneș.....	49
Povestea ceasului cu inimă.....	57
Povestea nucii lăudăroase.....	65
Povestea crocodilului care plângea.....	70
Povestea celor șapte rațe.....	75
Povestea ursului cafeniu	80
...Și sfârșitul	88

Un jongler de lumi ficționale

De o mare diversitate, opera de romancier și nuvelist a lui Vladimir Colin (1921-1991) cuprinde, printre altele, basme (vol. *Basme*, 1953; *Poveștile celor trei mincinoși*, 1956; *Zece povești pitice*, 1957; *Basmele omului*, 1958 etc.), povestiri fantastice, în volumele *Un pește invizibil* (1970) și *Imposibila oază* (1984), povestiri și nuvele SF, în volumele *Viitorul al doilea* (1966), *Capcanele timpului* (1972) și *Dinții lui Cronos* (1975), romane fantasy (*A zecea lume*, 1964; *Divertisment pentru vrăjitoare*, 1972; *Babel*, 1978), apoi alegoria biblică din romanul *Pentagrama* (1967), alegoria mitologică din *Grifonul lui Ulise* (1976), mitologia apocrifă din *Legendele Țării lui Vam* (1961), stilizarea mitică a legendei lui Negru Vodă din *Timp cu călăreț și corb* (1979) ș.a. Din toată această diversitate genologică, rezistă basmele, prozele scurte SF și romanele fantasy. Multe raportări și delimitări se pot face pentru a-l situa literar pe Vladimir Colin pe coordonatele textelor cu adresabilitate specifică (adolescenți și copii),

însă găsim că una acoperă cel mai bine preocuparea pentru basm a scriitorului.

Decodarea basmelor culte cere explorarea conștientă a teritoriului mitic generat ficțional. Nu este tocmai un teritoriu, ci un ținut din altă lume, guvernat de puterea unei miraculoase grații. Acesta-i semnul unui basm adevărat, al unei istorisiri feerice care se ridică la un nivel superior sau este de-o complexitate mai elevată: oricât de atroce și de sălbatice ar fi întâmplările istorisite, povestea lor are darul, atunci când „întorsătura“ ce prefăce totul survine subit, de a-i tăia respirația copilului sau adolescentului care-o ascultă/citește, de a-i face inima să-i bată în piept până în pragul lacrimilor. Chiar în zilele noastre, basmele moderne mai ating uneori acest efect privilegiat. Dar e ceva ce nu se atinge ușor: întregul curs al povestirii decide când e momentul pentru a plasa acea întorsătură ce prefăce totul, și mai e nevoie ca prefacerea să proiecteze o aureolă în fundal sau s-o răsfrângă de-acolo. Când, în secolul XXI, apare un volum cu cele mai citite basme ale lui Vladimir Colin, înzestrarea scriitorului de a croi întâmplări de poveste este la fel de curată. Cine nu rezonază la lectura unor texte precum „Bob-de-Grâu“, „Povestea ariciului înțelept“, „Povestea celor șapte rațe“ etc., dovezi de inteligență artistică și de autenticitate a fibrei scriitoricești. Desferecându-și în voie abundantul debit imaginativ cu care este înzestrat, scriitorul permite unei prolifice imaginații a concretului feeric să populeze ipotetica planetă a mitului. Nu scheletul acțiunii impresionează însă, ci palpitul viu al țesuturilor

care-l învelesc. Aceeași luxuriantă imaginație dă consistență unor himerice lumi fictive, care de care mai morală.

Basmele lui Colin se nasc într-un spațiu aflat în permanentă mișcare, cu decorurile mânuite „la vedere“. Dar simplitatea aparentă a jocului ascunde secretele de execuție ale unei jonglerii fantastice.

Lucian Pricop